

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/523/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2711207048
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 11. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Dušan Čimo
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2711207048.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu Mgr. Dušana Čima a sudcov JUDr. Zlatice Javorovej a Mgr. Jozefa Mačaja v právnej veci žalobkyne: Home Credit Slovakia, a.s., Piešťany, Teplická 7434/147, proti žalovanej: V. F., nar. XX. Q. XXXX, s evidovaným trvalým pobytom bezdomovkyne W. V., t. č. na neznámom mieste, zast. opatrovníčkou: Obec Popudinské Močidl'any, o 3.021,03 eur s príslušenstvom a iné, o odvolaniach žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Skalica z 29. apríla 2013 č. k. 3C/142/2011 - 69 a dopĺňaciemu rozsudku rovnakého súdu z 24. septembra 2014 č. k. 3C/142/2011 - 101 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej, týkajúcej sa zmluvných pokút za omeškanie, úrokov z omeškania, poplatku za upomienku a úrokov z omeškania k nim a napadnutý dopĺňací rozsudok súdu prvého stupňa v časti určenia neprijateľnosti a neplatnosti zodpovedajúcich zmluvných podmienok p o t v r d z u j e .

Napadnutý rozsudok vo zvyšku veci samej, týkajúcej sa úveru, zmluvnej pokuty vo výške ušlého úroku s úrokmi z omeškania a tiež v časti trov konania, ako i dopĺňací rozsudok v časti určenia zmluvnej podmienky o zmluvnej pokute ako náhrade ušlého zisku a podmienok z Hl. 6 § 3 úverových zmluvných podmienok žalobkyne za neprijateľné a neplatné r u š í a vec vracia súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom (tým pôvodným, ďalej tiež len „pôvodný rozsudok“) súd prvého stupňa zamietol žalobu a žalovanej nepriznal náhradu trov konania. Dopĺňacím rozsudkom potom určil (inak až na základe pokynov uvedených v liste Krajského súdu v Trnave zo 14. mája 2014 č. k. 10Co/171/2013-92) za neprijateľné zmluvné podmienky z Hlavy 6 §§ 3 a 6 a z Hlavy 14 §§ 3 - 5 Úverových zmluvných podmienok úverovej zmluvy účastníčok č. 3812078157, uzavretej 10. decembra 2008 (ďalej len „ÚP“ a „zmluva“), pokiaľ tieto zakotvili povinnosti klienta (žalovanej) 1. splatiť na požiadanie spoločnosti (žalobkyne) v prípade nástupu príslušným ustanovením ÚP predpokladaných situácií celý čerpaný úver a tiež oprávnenie spoločnosti odstúpiť od zmluvy, pozastaviť čerpanie už poskytnutého úveru alebo dohodnutý úver neposkytnúť; 2. uhradiť pre prípad nástupu vyššie opísanej situácie i zmluvnú pokutu vo výške ušlého úroku, na ktorý by pri riadnom splácaní úveru vzniklo právo; ako aj zaplatiť 3. úrok z omeškania vo výške 0,08% z dlžnej čiastky denne, najmenej v sume 9,96 eur; 4. zmluvnú pokutu pre prípad omeškania s úhradou splátky úveru, trvajúceho viac než 7 dní, vo výške 8% z čiastky; 4. zmluvnú pokutu pre prípad omeškania s úhradou splátky úveru či jej časti po čas dlhší ako 6 mesiacov vo výške 5% z úveru, s ktorého vrátením je klient v omeškaní a 5. poplatok za upomienku vo výške 3,32 eur. Rozhodnutie pôvodným rozsudkom (pred jeho doplnením) vo veci samej odôvodnil právne ust. § 52, § 53 ods. 1, 3 a 5, § 54 ods. 1 a 2 a § 544 ods. 1 a 2 O. z. (Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení) i s odkazmi na §§ 37 a 39 takéhoto zákona; § 4 ods. 1 - 3 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších zmien a doplnení (účinnom v čase

uzavretia zmluvy); čl. 3 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS (o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách) a tiež ust. Hlavy 5 § 1, Hlavy 6 §§ 3 a 6 a Hlavy 14 §§ 3 - 5 ÚP. Vecne mal (súd prvého stupňa) jednak za to, že zmluva účastníčok bola zmluvou o spotrebiteľskom úvere, ktorou žalobkyňa žalovanej prakticky nanútila i touto si nevymienené dojednania o revolvingovom úvere, neplatné predovšetkým pre nedostatok preukázanej vôle žalovanej i na takomto právnom úkone; najmä však u ustanovení o viacerých zmluvných pokutách, úroku z omeškania i o poplatku za upomienku bolo namieste ich vyhodnotenie za neprijateľné a neplatné minimálne pre rozpor s dobrými mravmi a neprimeranosť takýchto sankcií, spôsobujúcich tiež značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Odhliadnuc od nedostatku individuálneho vyjednávania (spotrebiteľom) takýchto podmienok (spočívajúce najmä v absencii predpísanej písomnej formy dojednaní a v nedoložení opaku) totiž za to isté porušenie povinnosti (omeškание so splátkami) tu bol dohodnutý niekoľkonásobný postih; dôvodil okresný súd, ktorý rozhodnutie o trovách konania odôvodnil právne len paušálnym odkazom na ust. § 142 ods. 2 O. s. p. (Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení) a vecne plným úspechom žalovanej, ktorá ale náhradu nežiadala a ani jej v konaní žiadne trovy nevznikli. Dopĺňací rozsudok bol potom odôvodnený právne ust. § 153 ods. 4 a § 166 ods. 1 a 2 O. s. p. a vecne prakticky len tým, že tu malo dôjsť k splneniu pokynu odvolacieho súdu, ktorý spis vrátil za takýmto účelom (s poukazom na zákonnú povinnosť uvádzať aj vo výrokoch rozsudkov vydávaných v prospech spotrebiteľa, resp. v neprospech jeho procesného súpera a založených na závere o neprijateľnosti zmluvnej podmienky aj podmienku, o ktorú tu ide).

Proti pôvodnému rozsudku (ešte pred jeho doplnením) a tiež proti rozsudku dopĺňaciemu podala včas odvolania len žalobkyňa s návrhmi na 1. zrušenie pôvodného rozsudku a vrátenie veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a 2. jednoduché zrušenie dopĺňacieho rozsudku, namietajúc predovšetkým vyvodením z vykonaných dôkazov nesprávnych skutkových zistení a nesprávnym právnym posúdením veci (odvolacie dôvody podľa § 205 ods. 2 písm. d/ a f/ O. s. p.). Súd prvého stupňa podľa nej predovšetkým pochybil záverom o uzavretí účastníkmi neplatnej zmluvy o revolvingovom úvere, keďže tu šlo o bežný spotrebiteľský úver v zmysle zákona č. 258/2001 Z. z. a aj odpata za poskytnutie úveru, ako i RPMN (ročná percentuálna miera nákladov) zo zmluvy boli v súlade s vykonávacím nariadením vlády (č. 238/2008 Z. z.). U tohto i dopĺňacieho rozsudku namietala tiež absenciou dostatočných dôvodov na podporu spôsobu rozhodnutia zvoleného okresným súdom (nepreskúmateľnosťou rozsudkov) a špecificky pri dopĺňacom rozsudku argumentovala, prečo jednotlivé dojednania považované súdom prvého stupňa za neprijateľné a neplatné treba považovať za akceptovateľné a pri poskytovaní úverov i za štandardné.

Žalovaná odvolací návrh nepodala.

Odvolací súd prejednal podľa § 212 ods. 1 a ods. 2 písm. a/ a b/ O. s. p. v medziach odvolaní žalobkyne obe veci v celom rozsahu (pretože 1. čiastkový výrok pôvodného rozsudku o trovách konania mal povahu rozhodnutia závislého na čo i len čiastočne - tu inak celkom - napadnutom rozhodnutí vo veci a 2. v časti určenia neprijateľnosti zmluvných podmienok - tu ustálenej až výrokom dopĺňacieho a samostatným odvolaním napadnutého rozsudku - šlo o špecifický prípad možnosti rozhodnutia v tzv. sporovom konaní o niečom i bez návrhu) a to podľa § 214 ods. 1 O. s. p. a contrario bez pojednávania (pretože tu nevznikla potreba dopĺňania ani opakovania dokazovania, súd prvého stupňa prejednal a i rozhodol túto vec v oboch prípadoch neskôr podrobených prieskumu správnosti na odvolacom súde na pojednávaniach, nešlo tu o konanie vo veci porušenia zásady rovnakého zaobchádzania a pojednávanie odvolacieho súdu si nevyžadoval ani žiaden dôležitý verejný záujem), keď dospel k záveru, že čiastočne možno napadnuté zamietnutie žaloby rozsudkom súdu prvého stupňa i súvisiace určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok považovať za správne, nech aj pri možnosti stotožnenia sa s dôvodmi súdu prvého stupňa (použitými týmto na podporu ním zvoleného spôsobu rozhodnutia) len čiastočne a navyše iba v relatívne všeobecnej rovine (rozumej samotný záver o neprijateľnosti väčšiny diskutovaných podmienok v spotrebiteľskej zmluve), kým vo zvyšku bolo treba naopak prisvedčiť odvolacím námietkam žalobkyne.

Predovšetkým sa však žiada (k procesnej stránke veci) zopakovať, čo tunajší súd uzavrel už vo svojej skoršej rozhodovacej praxi, na ktorej stále nie je dôvod nič meniť (napr. vo veci Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10Co/362/2010, inak vo veci Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 8C/40/2010), teda to, že z úpravy ustanoveniami § 153 ods. 3 a 4 O. s. p. už k času rozhodovania pôvodným rozsudkom (v apríli 2013) a i k času rozhodovania odvolacieho súdu týmto jeho (práve odôvodňovaným) rozsudkom vyplýva,

že skôr existujúca možnosť súdu v rozsudku, týkajúcom sa sporu zo spotrebiteľskej zmluvy aj bez návrhu vysloviť, že určitá podmienka používaná v spotrebiteľských zmluvách dodávateľom je neprijateľná (podľa odseku 3 zmieňovaného paragrafu, účinného už od 15. októbra 2008, tu por. tiež čl. I bod 72 a čl. IX zákona č. 384/2008 Z. z.) bola nahradená povinnosťou vydať takéto rozhodnutie vtedy, ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve alebo všeobecných obchodných podmienkach za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takejto podmienky a súčasne nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takejto podmienky alebo mu na základe takejto podmienky súd uložil povinnosť vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie (odsek 4 účinný od 1. marca 2010, v tejto súv. por. tiež čl. II bod 1 a čl. IV zákona č. 575/2009 Z. z.).

Takáto úprava je procesným vyjadrením obdobnej úpravy nachádzajúcej sa od 1. marca 2010 v ustanovení § 53a O. z. (teda v tzv. hmotnom práve, tu do tretice por. tiež čl. I bod 3 ostatného spomínaného zákona, novelizujúceho okrem O. s. p. aj O. z.), pričom jej špecifikom je, že na jej základe súd i v tzv. sporovom konaní (zásadne ovládanom dispozičným princípom), hoc aj len v takom, kde má základná požiadavka žalobcu pôvod v spotrebiteľskej zmluve, môže dotvoriť jeho predmet (konania) tým, že aj bez výslovného návrhu niektorého účastníka konania (vyjadreného buď v žalobe alebo vzájomnej žalobe) určí neplatnosť zmluvnej podmienky s poukazom na jej neprijateľnosť. Nie je rozhodné, či žalobu v takejto veci podal dodávateľ, spotrebiteľ alebo príslušné združenie, ale len to, že výsledky vykonaného dokazovania smerujú k rozhodnutiu v neprospech dodávateľa alebo naopak v prospech spotrebiteľa preto, že niektorá podmienka alebo aj viaceré takéto podmienky v spotrebiteľskej zmluve sú neprijateľné. Takéto určenie (neprijateľnosti a neplatnosti) je tu potom zjavne pre spotrebiteľa za účelom jeho zvýšenej ochrany zaručovanej i na nadnárodnej úrovni (ustanovením povinnosti na porušenie noriem spotrebiteľského práva reagovať aj bez výslovného návrhu spotrebiteľa) a tiež v smere eliminovania rizika výskytu neprijateľných podmienok v spotrebiteľských zmluvách (v tejto súv. por. najmä povinnosť dodávateľa zdržať sa používania podmienky určenej za neprijateľnú i vo vzťahoch s ostatnými spotrebiteľmi podľa § 53a ods. 1 O. z.), na druhej strane však i na ochranu dodávateľa takýmto určením dotknutého (ako ustanovením možnosti brojiť aj proti výroku o určení neprijateľnosti a neplatnosti podmienky, ktorý by tu nebyť úpravy z ust. § 153 ods. 4 O. s. p. byť nemusel, tak i ustanovením prípustnosti dovolania v takýchto prípadoch a umožnením tak osobe rozhodnutím dotknutej toto napadnúť i za pomoci mimoriadneho opravného prostriedku).

Ak potom i v prejednávanej veci musia platiť tiež ďalšie závery z vyššie spomenutej v minulosti tunajším krajským súdom prejednanej veci (týkajúcej sa síce iných účastníkov, avšak popri tom /tiež/ problému zmluvnej pokuty v spotrebiteľských vzťahoch), aj tentoraz sa žiada zopakovať, že vo vzťahu k určeniu dojednania o zmluvnej pokute za neprijateľnú zmluvnú podmienku neplatí to, čo u úrokov z omeškania, čiže nie je tu obdoba žiadnej obraznej „záchranej brzdy či siete“ v podobe nástupu zákonných úrokov z omeškania (pre prípad výpadku tých dojednaných zmluvne, avšak pri uplatnení noriem spotrebiteľského práva neprijateľne) a logickým dôsledkom toho musí byť, že dojednanie o zmluvnej pokute môže z pohľadu prijateľnosti (a platnosti) podmienky buď obstáť alebo naopak padnúť len ako celok (i so všetkými rizikami z toho pre strany zmluvného vzťahu plynúcimi, tu na rozdiel od úpravy zmluvných pokút v iných než spotrebiteľských zmluvách a tzv. moderačného oprávnenia súdu, čiže možnosti v takýchto iných vzťahoch výšku zmluvnej pokuty znížiť - podľa ust. § 545a O. z., ktorá všeobecná úprava však v spotrebiteľských veciach s prihliadnutím k práve uvedenému neprichádza do úvahy).

Ak potom tuzemský právny poriadok pre výšku zmluvných pokút neustanovuje (na rozdiel od výšky úrokov z omeškania) žiaden strop (obmedzenie) a akceptovať by zásadne šlo i obranu konkrétnej výšky zmluvnej pokuty neuspokojivou platobnou disciplínou dlžníkov alebo podobnými rizikami na strane žalobkyne, toto už nemôže platiť u pomlčania (aj odvolateľkou z prejednávanej veci) o tom, čomu (rozumej porušeniu akej zmluvnej povinnosti dlžníka) má slúžiť dojednanie o zmluvnej pokute. Touto otázkou sa taktiež už tunajší krajský súd v minulosti zaoberal a to dokonca opakovane, pričom v záujme istého zjednodušenia možno konštatovať, že tu ide v skutočnosti o problém dovolenosti (možného súbehu) nárokov na zmluvnú pokutu a úroky z omeškania.

Takéto aspekty problému majú povahu tzv. spojených nádob, u ktorých ako pre výklad pojmu „nepriemerane vysoká suma“ z ustanovenia § 53 ods. 4 písm. k/ O. z. (tvoriaceho súčasť noriem tzv. spotrebiteľského práva v širšom slova zmysle už v čase uzavierania zmluvy z prejednávanej veci), tak i pre posúdenie súladu dojednania o konkrétnej zmluvnej pokute, dojednanej pre prípad porušenia rovnako celkom konkrétnej zmluvnej povinnosti s ustanoveniami § 39 aj § 517 ods. 2 O. z. je takpovediac

kľúčovou jednak otázkou hodnoty a významu povinnosti zabezpečovanej zmluvnou pokutou, ale (pre prípad odpovede na takúto čiastkovú otázku, že tu zmluvná pokuta slúži ako nástroj tlaku na dlžníka, aby splnil svoj záväzok na splnenie peňažného dlhu a to včas) tiež poskytnutie odpovede na otázku, či možno považovať za prijateľné, aby sa titulom porušenia tej istej povinnosti dostalo veriteľovi od dlžníka viacerých plnení, ktoré by už v súčte kritériu primeranosti (či dokonca právnej dovolenosti) neboli schopné urobiť zadosť.

Tu totiž nejde nevidieť (pri vyjdení i podľa § 121 O. s. p. zo skutočností známych tunajšiemu odvolaciemu súdu z jeho rozhodovacej činnosti) zásadný rozdiel medzi prejednávanej vecou (v ktorej sporná a žalobkyňou obhajovaná zmluvná pokuta mala až na jednu výnimku slúžiť ako sankcia za nesplnenie povinnosti včas či celkom splniť peňažný záväzok) a inými len zdanlivo druhovo totožnými prípadmi (v ktorých naopak zmluvná pokuta predstavovala či aj v budúcnosti môže predstavovať výraz sankcie za porušenie inej povinnosti - napr. záväzku dlžníka zotrvať v zmluvnom vzťahu po dohodnutý čas, ako je to pomerne obvyklé napr. u zmlúv mobilných operátorov a týmito poskytovaných benefitov, viazaných práve na prevzatie takéhoto záväzku, ale tiež u úverov, ktorých ekonomickou podstatou na strane veriteľa je navyšovanie poskytnutej tzv. istiny o úroky).

I pri nedostatku snahy bagatelizovať porušenie povinnosti splniť zmluvne prevzatý peňažný záväzok potom takáto hodnota z pohľadu uvažovateľnej hierarchie hodnôt a významov viacerých do úvahy prichádzajúcich povinností súčich na zabezpečenie zmluvnou pokutou nielenže neleží až tak vysoko (ako napr. vyššie spomenutá iná povinnosť inak než zmluvnou pokutou nesankcionovateľná), ale najmä tu rozhodne nemožno prehliadnúť fakt, že snaha o takéto zabezpečenie povinnosti zabezpečovanej už úrokom z omeškania (sankciou vyplývajúcou priamo zo zákona) logicky povedie k súbehu oboch takýchto sankcií. Ten síce platné právo výslovne nezakazuje, v reálnom vyjadrení tu však už môže vystať ako problém neprimeranosti výšky sumy majúcej sa zaplatiť spotrebiteľom pre prípad nesplnenia ním záväzku, tak aj problém pokusu takto obísť kogentné (donucujúce) normy právneho poriadku (u ktorých je odchýlná úprava dohodou účastníkov zmluvného vzťahu vylúčená).

Pretože práve v prípadoch druhovo totožných s tým v prejednávanej veci dosť dobre nejde oddeliť jednu i druhú sankciu (obe slúžia donúteniu splniť alebo postihnútiu nesplnenia tej istej povinnosti), na prijateľnosť u zmluvnej pokuty v takomto prípade možno usúdiť len u takej výšky pokuty, ktorá i po spočítaní so zákonným úrokom z omeškania nepresiahne mieru považovateľnú za primeranú.

Takými však pokuty sledované ustanoveniami Hlavy 14 §§ 3 a 4 ÚP, uvedenými aj vo výroku dopĺňacieho rozsudku v prejednávanej veci byť nemohli, nakoľko spočítaním žalobou požadovanej sadzby úrokov z omeškania a zmluvnej pokuty (8%, resp. 5%) treba celkom jednoznačne dospieť k záveru o pokuse takouto úpravou obísť tzv. strop pre úroky z omeškania v občianskoprávných vzťahoch (vrátane vzťahov spotrebiteľských ako podmnožiny množiny predstavovanej občianskoprávnymi vzťahmi).

To obdobne platilo u dojednania o úrokoch z omeškania, taktiež majúceho pôvod v Hlave 14 § 3 ÚP, ktorým sa taktiež sledovalo zvýšenie úroku z omeškania minimálne na 29,2% ročne (0,08% denne za situácie, žeby sa veriteľ rozhodol nepožadovať žiaden zákonný úrok z omeškania).

V týchto častiach boli preto príslušné zmluvné dojednania nielen neprijateľnými (so zákonným následkom ich neplatnosti) pre ich zjavný rozpor s ustanovením § 53 ods. 4 písm. k/ O. z., ale neplatnými aj pre naplnenie nimi tiež tej všeobecnej skutkovej podstaty z ustanovenia § 39 O. z. (platiaceho pre právne úkony všeobecne, nie teda len pre spotrebiteľské zmluvy), ktorou je rozpor obsahu právneho úkonu so zákonom. S odvolateľkou tak síce bolo treba súhlasiť v tom, že tu nešlo o rozpor súdom prvého stupňa dostatočne objasnený, na nemožnosti vyhovieť žalobe v príslušnej časti a na správnosti určenia príslušných zmluvných podmienok za neprijateľné to ale nič nemenilo.

Odporujúcim dobrým mravom a v celkovom kontexte opäť i ustanoveniu § 53 ods. 4 písm. k/ O. z. potom je i dojednanie zaručujúce veriteľovi spotrebiteľského úveru právo na paušálny poplatok za upomienky, ktorých účelom je buď priviesť dlžníka k obnoveniu platobnej disciplíny alebo vytvoriť (veriteľovi) obrazné predpolie pre uplatňovanie ním nárokov majúcich pôvod v neplnení si dlžníkom zmluvne prevzatých povinností. V tomto prípade totiž suma poplatku nepochybne zvyšuje súhrn už tak neprimerane vysokých sankcií voči dlžníkovi za ne(s)plnenie ním záväzku, okrem toho je tu však aj aspekt už opakovane zdôrazňovaný tunajším odvolacím súdom, teda to, že sa takýmto spôsobom i poskytovatelia úverov z

radov iných subjektov než bánk (podobne ako aj banky) snažia nielen paušalizovať výdavky spojené s tzv. administrovaním (správou) úveru, ale do príslušných poplatkov tiež neprípustne premieťať i také vlastné náklady, ktoré by bolo nutné vynakladať bez ohľadu na faktor uspokojivej či neuspokojivej platobnej disciplíny dlžníkov (najmä mzdové a im obdobné náklady na zamestnancov poverených úlohami pri vymáhaní úverov) a následne aj takéto náklady prenášať na dlžníkov (spotrebiteľov).

Všetky zhora opísané dôvody preto nutne museli viesť i odvolací súd k záveru, že zamietnutie žaloby v časti týkajúcej sa zmluvných pokút za omeškanie, úrokov z omeškania, poplatkov za upomienky a úrokov z omeškania k nim, ako aj určenie neprijateľnosti a neplatnosti tomuto zodpovedajúcich zmluvných podmienok bolo vecne správnym rozhodnutím (bez ohľadu na to, že súd prvého stupňa takéto rozhodnutie čiastočne založil primárne na veľmi všeobecných úvahách o neplatnosti dojednania tzv. revolvingu, ktoré by v tejto konkrétnej veci mohli byť akceptovateľnými výlučne pre neudržateľnú snahu žalobkyne tvrdiť, že žalovaná i osoba reprezentujúca pri uzavretí zmluvy žalobkyňu pripojením podpisov až za pridrobným písmom uvedené a ťažko čitateľné dojednania z formulárovej zmluvy žalobkyne nemali úmysel dojsť i revolvingový úver - o ktorom prinajmenšom v 15. riadku posledného oddielu zmluvy zmienka je).

Odvolací súd preto v týchto častiach rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil (prvá veta výroku tohto rozsudku odvolacieho súdu), hoc aj nútený ťažiskové dôvody nutnosti takéhoto postupu zadefinovať sám.

To ale nemohlo platiť u časti rozhodnutia o zamietnutí žaloby v časti úveru samotného, kde sa žalobkyňou namietaná „nahota“ argumentácie súdu prvého stupňa prejavíť musela a kde sa pre neposkytnutie (súdom prvého stupňa) dostatku dôvodov na to, že nároky uplatňované žalobou v prejednávanej veci sú naozaj nárokmi z neplatne dojednaného revolvingu (čo žalobkyňa popiera) postačuje nateraz obmedziť na konštatovanie, že i ochrana spotrebiteľa musí mať svoje medze a spotrebiteľ by navzdory príslušnej ochrane mohol (mal) vrátiť aspoň istinu úveru (nakoľko z ustanovení O. z. o spotrebiteľských zmluvách rozhodne nejde vyvodíť úmysel zákonodarcu konštruovať spotrebiteľský úver ako osobitný typ zmluvy darovacej. Podobne to bolo u zmluvnej pokuty ako náhrady ušlého úroku i s príslušným úrokom z omeškania, počítaným zo sumy predstavujúcej takúto zmluvnú pokutu.

Vo vzťahu k takémuto čiastkovému nároku totiž súd prvého stupňa (obrazne idúci len po povrchu) na jednej strane bližšie neodôvodnil svoj záver o tom, prečo by aj v tomto prípade mala byť príslušná zmluvná podmienka neprijateľnou (čím zaťažil rozsudok aj dôvodne namietanou vadou podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p., spočívajúcou v neposkytnutí pádných dôvodov, spôsobilých presvedčiť o správnosti zamietnutia žaloby aj v tejto časti), na strane druhej potom rozhodnutie založil aj na nie celkom korektnej interpretácii príslušného zmluvného ustanovenia a nerozlišovaní ním medzi do úvahy prichádzajúcimi situáciami, za ktorých môže dôjsť k požiadavke na predčasné splatenie úveru. Touto súdom prvého stupňa nepodchytenou dimenziou problému je pritom zjavná potreba rozlišovania medzi A. prípadmi, keď sa spotrebiteľ (úverový dlžník) z vlastnej vôle rozhodne prostriedky veriteľovi vrátiť, pretože ich už nepotrebuje a hodlá takto minimalizovať výdavky na úroky (za chodu vecí očakávateľného veriteľom majúce sa zaplatiť), v ktorých je zmluvná pokuta obdobná tej v prejednávanej veci fakticky pomstou za rozhodnutie sa dlžníka vrátiť veriteľovi prostriedky reprezentujúce úver skôr a B. prípadmi, v ktorých si nás-tup predčasnej splatnosti (a tiež z toho plynúcej požiadavky na predčasné splatenie) úveru vynúti neochota veriteľa ďalej poskytovať výhody plynúce z úverovania aj dlžníkovi s neuspokojivou platobnou disciplínou.

Založenie príslušnej časti rozhodnutia na nesprávnom právnom posúdení veci a tým podmienené „nerozkrytie“ skutkového stavu dostatočne zacieleným dokazovaním, ako aj praktická nepreskúmateľnosť rozhodnutia v takejto časti tak museli byť dôvodom rozhodnutia spôsobom vyplývajúcim z druhej vety výroku tohto rozsudku odvolacieho súdu (čiastočného zrušenia rozsudku podľa § 221 ods. 1 písm. f/ aj h/ O. s. p. a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie podľa odseku 2 rovnakého paragrafu i zákona, logicky dopadajúceho tiež na rozhodnutie o trovách konania - závislého na výsledku celého konania, ktorý sa ale pre nutnosť čiastočného zrušenia rozsudku oddialil).

Povinnosťou súdu prvého stupňa tak v ďalšom konaní bude riadiť sa názorom odvolacieho súdu, ktorým je podľa § 226 O. s. p. viazaný, postupovať v smere naznačenom zhora, podľa potreby doplniť dokazovanie, výsledky celého konania podľa § 132 O. s. p. náležite zhodnotiť a až potom opätovne

rozhodnúť o veci v časti, v ktorej ostala predmetom konania, o trovách konania a podľa § 224 ods. 3 O. s. p. i o trovách tohto odvolacieho konania.

K prijatiu tohto rozsudku došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.